

Серия: Великденски проповеди-1

Тема: Непоколебимо и към цел

Лука 9:51-53

Дата:16/03/2014г.

**ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА**

**гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100**

1. УВОД-

Още съм под влиянието на темата ни от предната неделя-Величието на Твореца в Макро и Микрокосмоса. Бяхме на пътуване. Първо с телескоп, а след това и с микроскоп. И видяхме приликата между двете. И тази прилика ни доведе до извода, че Твореца е един и същи и за Макро и за Микро материята.

Тези дни пътувах- само че до София. Видях колко много неща могат да оказват влияние на това пътуване. Дали ще тръгнеш навреме. С каква междинна скорост ще се движиш, какво очакваш при пристигане. Аз например се оказа, че съм пътувал целия път от Варна до София без документи. Разбрах го в София. Това се отрази на връщането ни и се прибрахме с три часа закъснение.

Живота ни е едно пътуване. И в това пътуване има много важни детайли, но особено важно е да имаш цел.

Исус достигна повратна точка в живота си и мисията си, когато трябваше да се насочи в посока Ерусалим. Нека и ние да се насочим с Него. Наближава Великден и трябва полека да насочваме мислите и чувствата си към онези събития, за да видим какво послание ни носят те. Няма да сгрешим, ако кажем, че величината на делото на кръста, надминава величието на Вселената. Така че ако Вселената и микросвета ни карат да тръпнем, трябва да признаем, че кръста, спасението и награждаването за човека са неща още по-необятни и възхитителни.

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

Исус дойде на земята с мисия-мисията да върви към определена цел. Той вървеше и в този си вървеж, Той следваше посока поведение. Прочетените стихове и най-вече 51 ст. носи важна информация за нас. Той ни казва, че Исус вървеше като в пътя си имаше няколко цели:

1. Начална или близка цел- Да дойде в Ерусалим
 2. Междинна цел- Да бъде издигнат на кръста
 3. Крайна цел- Да се възнесе при Отца
- Нека проследим това негово движение.

А) КЪМ БЛИЗКАТА ЦЕЛ

В един момент от мисията Си Исус насочи лицето си към Ерусалим. Лука ни го казва много ясно. Другите Евангелисти са по- неконкретни, но Лука буквално спуска завесите, гаси лампите и след миг отново ги вдига, за да сложи началото на новото действие от драмата. „**Лука 9:51** И когато се навършваха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си да пътува към Ерусалим. „

Различните преводи превеждат този израз по различен начин, но всеки от тях показва, недвусмислено, че в един момент Исус непоколебимо е поел пътя към Ерусалим. Интересно, е че оригинала ни дава една дума, която не е преведена в никоя от моите български Библейски версии. Това е именно

думата „непоколебимо“ . Исус е тръгнал без колебание към града Ерусалим.

Ерусалим беше градът-столица на Еврейския народ. Ерусалим беше градът в който идваха пророците за да донесат Словото пратено от Бога. Ерусалим беше градът в който беше построен единствения по рода си храм, в който почиваше Божието присъствие. Ерусалим беше градът към който безброй молитви се отправяха всяка година. Ерусалим беше градът към който Исус насочи лицето си. Тази фраза „насочи лицето си“ е много картинна, нали! Означават, че Исус отправи вниманието, енергията си, амбицията си да отиде в града. Града не беше далеко, но това отиване, ние знаем, щеше да коства много на Исус.

За Исус дойде момента в който Той да насочи вниманието си към определена цел. Цел която имаше. Цел която ме беше зададена от небето. Цел която имаше физически параметри, но имаше изцяло духовен смисъл.

И аз искам тук да направя едно отклонение, за да преминем в нашето съвремие. Исус не правеше нищо без смисъл и значение. Ние можем от всяко негово действие да извлечем духовни поуки, а много от неговите действия да вземем за пример и да им подражаваме. И аз мисля, че фокусирането на Исус върху една определена цел и нейното съзнателно преследване е един добър пример за нас да следваме. И аз искам да те попитам:

Ти някога в Християнския си живот поставял ли си за себе си, някаква духовна цел!

Най-неразумното движение е тип „муха без глава“-движение. Летене на посоки. Летим , но без цел. Накъдето духне вятъра, натам летим. Не мисля, че Бог очаква от нас, така да му служим.

Ти може би чакаш някакъв велик поврат в живота си, когато Бог ще ти се яви в горяща къпина или в непрогледна светлина ще те срещне, по пътя ти за ... София. Бог не иска да вървим хаотично и без посока, ако сме вярващи. Той има път за нас. Нашия проблем е че ние не знаем пътя. И незнаейки, ние мислим, че както и преди да повярваме, ние можем да продължим напосоки. Бог обаче, никога не води в безпътица хората си.

Спомнете си Мойсей! Той също не знаеше къде да води народа Божи. Бог не бърза да ни казва пътя. Той обаче иска да бъде с нас:

Исход 33:12 Мойсей, прочее, рече Господу: Ето, Ти ми казваш: Води тия люде; но не си ми явил, кого ще изпратиш с мене; но пак Ти си ми рекъл: Тебе познавам по име, още си придобил Моето благоволение. **33:13** **Сега, прочее, аз съм придобил Твоето благоволение, покажи ми Моля Ти се, пътя Си, за да Те позная и придобия благоволението Ти; и разсъждай, че тоя народ Твои люде са. 33:14** И Господ каза: **Самият Аз ще вървя с тебе, и Аз ще те успокоя. 33:15** А Мойсей ме рече: **Ако Ти не дойдеш с мене, не ни извеждай от тука.**

Вярващите често се измъчват от един въпрос: *Как да разбере Божията воля в живота*

си? С други думи казано: *Как да видя пътя по който Бог иска да вървя?*

Това е голям и важен въпрос. Отговора му започва с едно искрено желание в теб и мен да вървим по този път.

На нас много ни се иска една вечер в леглата си да имаме видение в което Исус да ни се яви и да ни каже: *Ти си избран за да евангелизираш Варна!*

Знай, че това едва ли ще ти се случи. Но пък знай, че Бог е до теб и тръгнеш ли напред, Той ще те води и ще отваря вратите пред теб. Искам да ти припомня липсващата от нашите преводи дума: НЕПОКОЛЕБИМО.

Бог води:

1-Онзи който иска да бъде воден.

2-Онзи който не забравя, че иска да бъде воден

3-Онзи който повтаря на Бога, често това свое желание, да бъде воден

4-Онзи който тръгва и е готов да „намокри краката си“ - както стана със свещениците носещи Ковчега за да преминат през Йордан.

5-Бог води, като отваря едни врати и затваря други врати, като очаква от нас да се учим в този път да Му се доверяваме.

Тук искам да те попитам:

Ти имаш ли близка цел?

Нямам предвид – да си изплатиш кредита!
Нито да се задомиш! Нито да си купиш нова кола.

Питам, имаш ли близка цел да направиш нещо за Божия слава!!!

Поставил ли си обозрими духовни цели пред себе си. Имаш ли своя Ерусалим, към който да си тръгнал:

-да повярват децата ти; родителите ти; внуците ти

-да отвориш домът си за срещи на вярващи

-да свидетелствуваш на съседите си

-да кажеш за Бога на колегите си

-да доведеш една душа при Бога

-да изградиш един човек, така че да стъпи твърдо на духовните си нозе

-Да доведеш 10 човека до покаяние

-да създадеш или поддържаш служение, което е за слава на Бога

-да дадеш, да създадеш, да изградиш, да поддържаш ... правиш ли нещо с определена цел. Питам за цел, защото има много вярващи, които вършат служение, но нямат цел. Вършат го автоматично, без душа, без посока и ... без цел. Ден за ден и служба за служба. Едното да мине и другото да дойде.

Аз знаая, че има и много които действат със сърце, с цел и посока и това е добро и угодно на Бога.

Исус насочи лице, **непоколебимо**. Ние често искаме нещо да се случи, но „по принцип“ го искаме и чакаме. Колебливо! Искामе го, но не бързаме. Искаме го, но ... ако стане!

Страхуваме се да настояваме пред Бога. Да не го безпокоим. Та Той и без това е много зает.

Пр. Когато някой не е сигурен, че иска да дойде в офиса за разговор, обикновено ми казва: Ами ти сигурно си много зает!

Бог очаква да види у нас една твърдост, непоколебимост, настойчивост, застъпване-активно действие. Това означава едно по-агресивно търсене и искане на отговор. Не означава да сме агресивни спрямо човека, а да сме агресивни спрямо Бога. Душите на близките ни, не са никак малоценни. За тях борбата се води с пост и молитва. Един ден ще ни тежи вината, от небрежността и нехайството. Бъди настойчив. Искай! Отговора може да не идва, защото както казва Яков: Зле просим! Малодушно, неуверено, несериозно.

Б) Към Междинната цел

Знаеше ли Исус защо отива в Ерусалим? Да знаеше. Той често казваше на учениците си, какво има да се случи. Той трябваше да позволи да бъде умъртвен на Римски кръст. Да позволи кръвта Му да се пролее. Защо? Защото тази кръв на Богочовека, щеше да бъде достатъчната жертва, нужна за да заличи нашите грехове и достатъчната цена, за да удовлетвори Божия справедлив гняв, срещу нашето беззаконие.

Разбираш ли тази истина?

Нашия грях ни откъсва от ръцете на Твореца ни и Баща ни. Сатана е зъл и коварен. Той ни държи под своята власт, независимо колко сме добри, работливи или интелигентни.

Той ни държи чрез неверието, чрез отхвърлянето на Исус, чрез пренебрегването на вечните истини, за да дадем място на материалното и временното. Той ни държи, до тогава докато, ние не осъзнаем опасното си състояние, и не извикаме към Бога, за прошка и примирение, чрез вяра в Исус. Когато човек превъзмогне гордостта и колебанието си и поиска с вяра в Христос, очистване и прошка, тогава настъпва нов етап в живота ни. Време на живот в надежда и съдействие с Всемогъщия и нас.

Знаете ли братя и сестри? Ние често негодуваме, защото не харесваме малките и незначителни цели, които много е възможно и да не са нашия избор. Ако ни питат, ние бихме се хванали с най-сложната задача и най-отговорното служение. Често ни се струва, че сме недооценени, неразбрани, неизползвани правилно. В такъв момент винаги трябва да си напомняме, притчата на Исус за мнасите(Лука 19): богат стопанин отива надалеко и инвестира богатството си в слуги. На всеки даде по-равно, като очакваше те да разработят взетото и да му върнат с печалба инвестицията. Един спечели и увеличи средствата петорно, друг десеторно. Но имаше и такъв, който не направи нищо. Тогава господарят каза на добрите/спечелилите слуги:

Лука 19:17 И рече му: Хубаво, добри слуго! **Понеже на твърде малкото се показва верен**, имай власт над десет града.

Бог гледа внимателно, как се отнасяме към малката цел, към близката цел. Защо! Защото без да разбереш, улисан в преследване на твоите малки и близки духовни цели, няма да разбереш, как и кога, Бог те е извел на дългата права.

Пр. Беше време, когато мислех, че за мен е най-важно, да има **Втора Баптистка църква** в града. След това си мислех, че най-важното е тази църква, **да има сграда**, за да бъде църквата уважавана от другите. И сега имам малки и близки цели, но виждам, как те все повече се вписват в една друга по-голяма. Тези дни открих, че тази голямата Бог ми я е вложил още когато Го приех за Спасител, но аз не съм разбрал посланието Му тогава. Помня, че присъствах на лекцията на един атеистичен лектор в училище през далечната 1973г., който гордо заяви, че Варна е най-атеистичния град в България. Тогава нещо ме жегна и отвори рана в сърцето ми, която и до днес не е зараснала.

Днес виждам, че Бог тогава е засял едно семе. Поставил е в мен една цел.

В петък бяхме с още двама пастири във Варненска и Великопреславска Митрополия, на среща с новия Владика Йоан. И в разговора ни с него, аз му споделих тази моя рана. Казах му че Варна има тази лоша репутация. Той тогава каза: *работете и аз няма да ви преча! Нека работим, Варна да стане най-Християнския град.*

Това-бих казал - е добра междинна цел. А тя иска от нас да сме устойчиви, да сме твърди, зрели и смирени. Такъв беше и Исус. Такива иска Той да бъдем и ние. Така Бог ни подготвя за крайната цел.

В) КЪМ КРАЙНАТА ЦЕЛ

В стиха ни се казва, че Исус насочи лицето си към Ерусалим, но кога ...

Лука 9:51 И когато се навършваха дните да се възнесе,...

Можем да кажем, че това беше крайната цел на Исус. Минавайки покрай отделните километрични камъни-близки, далечни и всякакви други цели, Той преследваше крайната такава- да се възнесе при Отец. Да възобнови онова, нарушено поради нашия грях единство.

Каква ли трябва да е нашата крайна цел?

Много вярващи си мислят: моята крайна цел е да спася душата си. Вярно, че това е голяма и важна цел, но дали е крайна? Дали това трябва да е върхът на нашите очаквания за вечността? „Зелена поляна и локум“!?

Библията ни поставя по-високи цели. Тя ни казва, когато правим добро, да не се хвалим, защото ако получим похвала от хората, няма да получим награда в небето- Мат.6:1

Библията ни насърчава, че небето е място където ще се раздават награди:

Лука 6:35 Но вие обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и **наградата** ви ще бъде голяма

Блаженствата в Матей 5 глава, завършват с призива:

Матей 5:12 радвайте се и веселете се, **защото голяма е наградата ви на небесата,**

Няма нищо лошо в това да се трудим, не само за да влезнем в Рая, а и за да получим награда. Исус казва нещо, което има много важно значение за всеки, който се интересува от небето, като нещо повече от „зелена поляна“:

Мат. 6:19 Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат. **6:20** **Но събирайте си съкровища на небето**, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат; **6:21** защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.

С други думи Той казва: работете за по-голяма награда в небесата и вечността. Всичко което правите за тази награда, няма да бъде забравено или изгубено или унищожено.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

А наградата си заслужава. Томас Гутри е казал:

Земята е за работа, небето за награда
Живота е битка, Вечността- корона,
Времето е труд и скръб, вечността е
удоволствие.

Аз се чудя на всеки, който презира вечната награда. За богатите и задоволените от живота, разбирам да не се интересуват. Те са твърде заети за си пазят богатствата тук. Дано това което получават да им бъде настина много и в изобилие, защото цяла вечност, ще живеят в недостиг. Но онези които тук страдат от

недостиг и да казват: *Не ме интересува вечността и Бог!*- това не го схваща логиката ми.

Пр. Една психоложка изнасяла лекция за стрес и депресия. Тя взела една чаша с вода и я вдигнала. Всеки очаквал тя да попита дали чашата е наполовина пълна или наполовина празна. Вместо това психоложката задала друг въпрос: Кой ще ми каже, много или малко тежи тази чаша?

Отговора е правопрпорционален на времето. Ако държиш кратко време чашата, тя ще тежи малко, но ако я държиш дълго, тя постепенно ще стане мъчително тежка, дори непоносимо тежка.

С оглед на вечността, бих казал, дори минимално да е наказанието ти, то ще се превърне във непоносимо и мъчително бремe. Затова наградата е със сигурност по разумната цел, отколкото наказанието.

Времето отлита. Най-лошото е, че не знаем кога то ще свърши за нас. А то е единствения ни шанс. Шанс да насочим лицето си към правилната цел. Целта водеща, не към гроба, а към вечността и Бога. Избора е твой! Направи го днес!